

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España ..	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

ES CAPELLÀ MORO DE SA LLONJA.

Hala, atllòts; deixau sa faxina qu' es Sol s' es pòst; y veniu aquí à fé ròllo devòra la llar, y à prendre un escalfó de profit, que bé heu ha mesté es qui ha goñat es séu trist y pòbre jornal aguantant s' oratge de neu que baixa avuy de la serra d' en Torrella.

Hala, feys vía. Adesau ses eynes devall sa porxada; penjau sa taleca à s' estaca de sa hòal, apareyau s' enturada pipa y arrambauvós al entorn méu, que jo à la vostra salud y per guardarvós de sa serena que cau anil, vaitx à fé una flamada gròssa, com dinen els ciutadans; y si n' hi ha qualcun entre voltros que sía Gabellí ó Artanench ó de més enllà de ses còstes d' Algayda, ley diré amb sa séua llengo perque m' entenga milló. Amb un manat de fayes ó de gatoves faré una fogatera, ó un refayfay, ó una xacalènia, ó un fogaró; y ses mans baubes, escarrufaments, rampes, tremolons, estiraments y badays que dona es fret s' espasarán depressa.

Posau ses pallisses demunt sa bancalada per seure bé; y ja qu' heu dona sa llarga nit, abans de resá la Corona vos contaré up cas de lo més estrañy, que tench per mí que vos ha de fé obrí tanta flòr d' uy; y aprendreu al manco com es tant cert com l' Evangèli aquell adagi mallorquí que diu: «*Fé bé y no mires à qui, que prest ò tart t' ha de servi.*»

Ja sabeu qu' à Mallorca antigament hey havia molts d' esclaus. Tants n' hi havia qu' es fé necessari nombrarlós una espècie de Batle apòsta per ells amb so nòm de Cap de guayta; y aquell afamat señor Lluch de la Mèca, qu' haureu sentit anomená més de cent vegades, fonch un d' els derrés personatges que desempeñaren aquest càrrech. Segurament que n' hi devía havé més que no hey ha avuy en día parayés y missatges perqu' eran ells els qui feyan ses feynes de ses cases, y els qui guardavan els bestiás, y els qui llauravan ses terres y els primers brassers de tot art ó ofici.

Encar' ara n' hi hauría à milenás si 's

capità En Toni, qu' era un andritxòl valent del tot, que sense sebre escriure ni lletgí, per sos pròpis puñs y mèrits va arribá à essè General de mar y tèrra, no hagués fet à n' es mòros ses còssigues de pròp amb sa séua usual flastomia de *búguera, búguera*; y no hagués netetjat de corsaris els mars de Mallorca amb ses séues proueses may vistes.

¡Y quina animació no hey havia à sa plassa d' els *Tres dies* en qualsevòl ocasió d' haverse d' encantá esclaus! Mossos y cavallés; mèstres y menestrals; amos y pagesos; tots acudían allà à dirhí; y aquest encant se feya sempre qu' una galèra mallorquina prenia qualche galiòta de mòros, lo qual s' estrevenía espès y sovint per causa de la guèrra que mos tenían declarada d' es que à n' es sigle tretze el Rey En Jaume los prengué Mallorca, còsa que los va sebre molt de greu, segons ses histories cantan y els fets heu demòstran.

També en la Berbería hey havia molts de catius cristians, perque ja se sap que no sempre guaña una part de ses dues; y per pa y per sal se trobava un homo sense ferne contes dins Alger, ó dins Orá, ó dins Bugía, amb un tròs de cadena de barca à n' es turmell ó amb una argolla de ferro à n' es còll.

Succebia qu' uns y altres se rescatavan, ó bé amb persones, ó bé amb dinés; com n' eran hòns testimoniés els frares de la Mercè que jo encara he concedits; y sempre n' hi havia qu' anavan y venían. D' aquest àctiu moviment entre mòros y cristians neixía el qu' aquells sabessen parlá es mallorquí un poch xamporrat, y el que noltros entenguessem una mica es gargalls d' els mòros.

Com es nòm de Hamet es hò de dí y abunda tant entre la Moreria, à tots els esclaus los deyan Hamets. «Hamet, axò; Hamet, allò;» y ells sempre es donavan per entesos.

¿Però, à ne que vénen tots aquests covèrbos? direu voltros à l' hora d' ara, remugant, remugant? Lo que mos interessa es sentí es cuento y tot lo demés son viòles. Vat' allà En Miquelet que fa sa mitja d' una casta tan traydora que com que 'm vulga dí qu' es méu pensa-

ment es cèrt. «Pensa mal y acertarás» diu s' adagi; y encara que sía una veritat, mirat baix de cèrt punt de vista, y atès qu' els homos d' avuy en día son molt dolents; jo tròb qu' al tal adagi l' haurían d' esborrá d' els llibres per poch cristiá y per essè causa y motiu de moltes dolentías à n' aquest mon de misèries. Has de sebre, ydò, tú, porqueret, que fas el *santo-bairo* assegut à n' es recó des còssi de sa bugada, que jo 't conech herbeta; poriól te dius; y devall aquest nas, hey dus molta de trepasseria maldement pareixques una gallina bañada. Sapigues que tots aquests covèrbos hey venen molt à lloch, com l' anellet al dit y que sense sebre aquesta mica d' història no pisparíes la mita de ses còses que jo diré, ni hey trobaríes tot es saborino que jo vuy qu' hey tròpies, tú y tots els demés que m' escoltan.

També veitx que qualcú deu dí que jo mateix fas es sò y ball, però ja som mart véy y sé que mitx mon xèrra de s' altre mitx y tan mateix per bé que fassèm. noltros no 'l compondrèm. Però, perque voltros no 'm pugueu dí lleitx, ni tení cap queixa de mí, anèm ara à n' es cuento que per cèrt no es cap rondaya de nins, sino un fet vertadé, succehit fa cent ó doscents àns, que moltes vegades he sentit contá quant era menut à na Juan' Ayna Morena, una fadrineta veyarda de noranta primaveres que me feya de tèta y qu' havia estat en son temps gran balladora de *copèos*.

Ala, amichs. Un poch de callament. No vuy sentí una mosca; y feysme la mercè de no venirme amb retorquèos es temps que contaré es pás; que jo, com veys, ja procur dirvoshó tot lo més espincellat que puch, perque no vos ne aneu apanedits en Roma.

Heu de sebre, ydò, qu' à Ciutat hey havia un capellà de la Sèu que de mal nòm li deyan es Capellà de sa Llonja; ja fos qu' hey visqués apròp, ja fos qu' es cuydás de l' antiga capella que s' axecava un temps dins aquell rich monument des comèrs levantí de s' Illa daurada; ja fós una còsa y altre qu' axò no fa al

cás, es lo cèrt qu'aquest sacerdot era un homo molt de bé, pòbre de potències y curt de gambals; sense gens de malícia y amb un còr més gran qu'una possessió. Vivía purament de l'almoina de sa missa y d'els ploms de la residència; y com era pobret, ningú feya gran cas d'ell y axí es que sòls no tenia confesionari. Amb una paraula, era lo que diuen un vertadé capellá de caldereta, fét à la bona de Deu, amb un gèni tan pacífich que'l podían pastá y torná à feña; sempre content y alegre, sense pretensions é incapás de fé mal à ses pedres ni de pensarló tan sòls.

Sortint un día de *vespres* va trobá à sa còsta de la Seu un moret ja bergantell que plorava còm una Magdalena, y tenia baix d'els séus pèus un bassiòt y una senaya de tests. A n'es pareixe l'havían enviat à du aygo fresca del Palau y havia tengut es soscayre de rompre sa jarra.

—Hamet: ¿que tens? ¿per qué plores? (li preguntá es capellá.)

—¡Ay! Contempl' sa méua desgracia y me veix ja pentjat à n'es cutcurucull més alt de sa forca de Mallorca.

—¿Y quina l'has féta, Hamet?

—¿Que no heu veys? He romput sa jarra.

—¿Y per una còsa tan tènua creus tú ja que t'han de penjá? Els mallorquins no son tan xarèchs com te pensas. Tòca: no plòres. Vetèn à ca-téua que ton amo no t'badará bairres.

—¡Mon amo! Poch l'heu sospesat, vos. ¡Quin es éll per no dirme res! Si fos un altre faría s'orbet y se beuria es còp com sa figuera. Però éll es una mala ànima, y no dich res avuy qu'es tornat des Moll amb una suada mascle! Un pop duya que si hagués suat sa llet de s'enconá no l'hauría duyt més disfòrjo. ¡Ja l'hey beuré fresca à s'aygo! Sa sèt se convertirà en ràbia y es ben segú que'm singlará amb s'anguila de hòu que té apòsta p'els esclaus; y jo no puch respòndre de mí, perque si'm péga perdré el mon y la bolla de vista, y es ben cèrt que'l mataré.

—Toca, Hamet. No sias tan rabiós.

—Cap mica rabiós som. Pero hey ha còses que s'han de succehí y aquesta n'es una. ¡Ay, ay! ¡quin sentiment que tindrà mon-pare en rebre sa triste nòva de sa méua infamiosa mòrt!

Y torná esclafi amb un esclató de llágrimes com es puñy.

—Tòca. T'he dit que no plòres. Vina amb mí. Dú aquests bossins de jarra que jo t'en compraré una nòva ben germana de sa trencada y veurás com ton amo no t'fará res.

S'en anaren tots dos à una jarrería. Triaren una jarra que fós cabal amb sa rompuda. ¿Que val? Nòu mayes. Es capellá tregué una bossa verde amb anelles y borles, contá ses nòu mayes, y després d'encomaná al moret que fos bon allot, cadascú fé sa séua via, y ses plorayes se varen essé acabades.

Quant es moret s'en tornava à cas séu amo amb sa jarra plena, pensava en sí mateix:

—¡Quin capellá tan bon homo! ¡Com que no sia cristiá!

Al entretant passaren uns quants anys y es capellá y es moret no es tornaren trobá pús per dins es carrés de Ciutat.

Fins aquí sé cèrt que vos agrada. ¡Jo heu conech! A n'el Sen Bandurria li cau sa bava de satisfet y amb tant de gust xupa es broquet de sa séua pipa que tench pò que no'l fonga com si fós de sucre. ¿Y que'n dirèm de s'ogué, que trèu una caragassa tan faresta amb aquesta boca badada sense barrám que pareix que l'han etcisat? Vamos no rigueu y seguiguèm es cuento qu'ara vé lo hò.

Aquest capellá tenia una naboda casada à València amb un parayre. Havia uns quants mesos qu'esperava un infant; y com es molt natural desitjava que'l señor oncle capellá en fos padrí ó al manco que'l batiás.

Cada corrèn li escrivía cartes. Amb una li deya que tenia talent d'envinagràt de taperes y fonoy marí, amb altres li ponderava ses ganes que tenia de menjá aglans de sa Campaneta ó coca amb aubercòchs; y ja se vé, ¿qu'havia de fé el pobre capellá més qu'enviarli totduna lo que desitjava per pò de ses pòs; no fos cosa que si hey havia res de nòu, ell ne tengués sa culpa? Totes ses cartes acabavan sempre dientli qu'hey anás prest, y prometentli qu'estaria de lo més bé y qu'es divertiria molt, y que no li sabria gens de greu en esserli, s'havé passat la má per veure ses còses bones que té aquella hermosa ciutat, y lo molt que l'encobehia son marit tractantla com una princesa; y lo grassa que la trobaria per lo bé que li provavan ses verdures de l'horta de València. Tant va pregá qu'à la fi el señor oncle prevere consentí en posá els pèus dins sa galèra des patró Arnau s'arrosé; y à sa nit, devés la una, quant entrava es vent terralet, sauparen ancles y s'alluñaren des Moll de Mallorca.

A l'eixida des Sol la nau se trobava ja cent tornays més enllá des Cap de Calafiguera en demanda de Sant Antoni d'Ervissa; y encantats tots amb so bòn temps que tenían, y mirant ses cabriòles que feyan els delfins per demunt s'aygo, y els esbarts de viròts que passavan volant per devant sa vela, y ses guardes de mulars que los revoltavan sa barca, no repararen que de darrera ses illes de Malgrat sortia una galiòta de vint y quatre banchs, que duya males ombres y comensá à darlos cassa amb tan dolenta sòrt p'el patró Arnau y es capellá, qu'abans de les dotze los s'hagué fets séus. Debades féren safarranxo à bordo totduna que se temeren de ses séues fresses; debades los mogueren un encarnat y blau de lo més alt de punt

per escapá de ses séues matzinacles ungles. Res va fé res: tots foren presa de mòros y plens de grillons y cadenes varen essé trasbordats à la galiòta, tancats baix de l'estiba y manats à Alger ahont donaren fondo dos dies després.

(Se continuarà.)

PEP D' AUBEÑA.

POESÍA RELIGIOSA. (1)

Cristo, Nostro'n Redentor
En aquest mon va vení;
P' els peccadors va morí
Tan gran era son amor.

Còm l' homo es tan miserable,
Flach que no pòt resistí
Les tentacions del Diable,
A sos mèdis va acudí.

Cristo l' Iglesia fundá
A demunt pedres molt fòrtes
Y à ella li va confiá
Del Cèl les hermoses pòrtes.

L' Iglesia es pòt compará
A una nau molt lleujera
Que sempre sense pará
Segueix la séua carrera.

El Papa es el capitá,
Y els Bisbes los marinés,
Y els homos los passatgés,
Sense ningun exceptuá.

El temps es la mar que passa
Amb les vèles ben issades
Del vent de Deu ben inflades
Y per axò may fracassa.

Ses vèles son la oració,
La Esperansa y Caritat,
Y la Fè es enveritat
Per ella el milló timó.

Tota plena está la má
De náufrechs desventurats
Que de la nau separats
La pau vòlen encontrá.

Els mals náufrechs que quantr' ella
Dirigeixen los séus tirs
Son la causa d' els sospirs
De son còr, que d' amó estella.

Fa devuyt sigles camína
Aquesta nau tan hermosa
Aguantantse generosa
Més robusta que l'alsina.

(1) La present poesia mos ha estada remesa per un d'els molts de glosadors naturals qu'hey ha à Mallorca.

No es perquè li hajan mancat
Tempestes enfurismades,
Y ses inmensas onades
Quantre ella s' han estrellat.

Jamay, jamay han cessat
Furioses d'assotarle,
Quant pareix qu' está calmat
El mar, van à afonarle.

Tots els vents d' una vegada
Remouen l' inmensa mar:
Pareix que l' han d' anegar
Més ella está assegurada.

Els vents son la propaganda
Qu' els impios malanats
Fan, enseñant descarats
Una biblia nefanda.

Llarch es per cèrt el viatge
Qu' aquesta barqueta fa
Però es segú s' arribá
Perque du bon equipatge.

Es pòrt es l' Eternitat
Ahont s' en va presurosa,
Y allá hey gosará ditxosa
La Divina Veritat.

A. T.

XEREMIADES.

Hem rebut de nou es setmanari *La Ilustracion*, que publica á Barcelona Don Lluís Tasso y Serra, però tant millorat, que no l' hem conegut de totdu-na. Sa séua subscripció còsta 7 pessetes y mitja en s' any y es séu papé en val més. Du preciosos gravats y articles molt ben escrits. El recomanám à n' els nostros lectors.

També hem rebut es Butlletí titolat *Lo Renàixement* que publica el Centre Catalanista d' Igualada y li agrahím sa visita qu' ens ha fèta.

Un vespre d' aquesta setmana varem aná à rebre un amich nostros que venia amb so tren de s' horabaixa, y tot es tròs qu' hey ha de sa Porta Pintada fins à s' Estació feya pò de fosch qu' estava, perque no veyá ningú ahont posava es pèus ni si trossava amb res. ¿De que deuen serví aquells dos faròls qu' hey ha demunt ses barreres d' entrada à s' Estació si els vespres de molta fosca no los encénen? Es gasto que pujan fé sa mitja hora á lo més que dura es truy de sa gent qu' arriba, bé mereix la pena de que los pòsen un petit llumet.

Es tramvia d' Alaró ha tengut una en-contrada amb un vagó y n' han resultat desgracies que podían havè estades moltes si hagués duyt els passatgés que sòl dú. Ja no es sa primera ni sa segona vegada que té soscaires aquest tramvia y à n' es pareixe no escalivan. Una de dues ó llevarlo ó administrarló bé. Si va axí lo milló será investí à n' aquella vila amb so cotxo d' en taló qu' es el més segú de tots.

Es un gust viatjà per Mallorca, sobre tot en sos carruatges que fan es servici desde s' Estació de sa Pobla fins à Pollènca.

S' altre dia era de veure es carregament que duya un d' aquests carruatges; à n' es *pescante* hey vèrem: es cotxé, un porcell y un passatgé, un cofre, una maleta y sis ó sèt bolichs; dins es cotxo no hey cabia més gent, y es devalls d' els *assientos* convertits en magatzems.

Afagiú à tot axó molta pols, taques y brutó per llarch; posauhí es vidres que faltan à ses finestres, y tendreu complet es cuadro que noltros no sabèm pintá.

A ne qui correspònga posarhí retgit li recomanám l' asunto; perque mos assembla que fins y tot per medida anticòlerica s' ha de fé qualche còsa.

A Barcelona han señalat 6 duros de salari à n' els metges qu' assistiran als colèrichs en cas de invasió.

A Mallorca en demanavan no sé quants y los n' han señalat 7; ó sia un duro diari més qu' à n' els de Barcelona.

¿Perque deu essé aquesta diferència?

¿Perque aquí com a més *poblat* ó més *gran* que Barcelona, hey haurá més malalts que curá?

¿Perque aquí sa menjú es més *cara*?

¿O perque els metges d' aquí son..... millós qu' els d' allá?

A una junta que tengueren els potecaris de Zaragoza varen acordá rebaixá els preus de sa tarifa d' els medicaments en un 25 per cent, si per desgracia sa epidèmia reynant invadia aquella ciutat.

Es per tot concèpte digne d' elògi semblant resolució, y *jojalá* prenguessen exemple y heu tenguessen en conta els potecaris de Mallorca!

A LA SEÑORETA D.^a J. M. Y J.

Pepeta ha nòm una nina
Qu' es hermosa com un sòl;
Dich mal, es ja una fadrina
Y m' ánima l' endevina
Quant no la té per consòl.

Diuen que Deu ha donat
Un coret à cadascú,
Emperò à mí el m' han robat
Y de mí está separat...
Dignès, Pepeta, ¿el tens tú?

Jò, dich vè, me pens que sí
Y casi, casi, heu sé cèrt;
Per axò es que te vuy dí:
No 'l me tornes, Pèpa, à mí;
Tenné emperò es téu ubèrt.

T. LEBREGA.

COVERBOS.

Tres estodians una vegada cercaren un patró véy perqu' amb sa séua llanxa los dugués à fé una pescada, y quant hey foren agafaren una págara que devia pesá sèt tèreses. Tots contents s' en tornaren en tèrra, y allá dins una barraca de pescadós la varen còure amb salsa de tomátiga y altres herbes, axí com es patró los va dí, que per aguiá peix era de lo més trempat de Mallorca. Des peix menut en feren una bona caldera y se posaren à diná. Quant es patró los trengué sa págara un d' els tres estodians va fé sa siguent proposició:

—Compañis: Jo propòs qu' aquell que vulga menjá d' aquesta hermosa y ben aguiada págara, no puga prendre sa séua part sens' acompanyá es fèt de prendrerla amb un dístich llatí que venga ben al cas, y si no heu fa axí, que no 'n puga menjá, en cástich d' havè estat un mal llatinista.

—Aprovat. Corrent, corrent, (contestaren els altres.)

Es més véy de tots prengué primé y quant tavava sa part des cap y la se posava dins es séu plat, esclamá:

—*In cypite libri scriptum est me.*

—¡Bravo! (contestá sa reunió.)

Es segon pren sa part des mitx y diu:

—*In medio consistit virtus.*

—Molt bé; molt bé; (li respongueren.)

Y es tercé prengué lo que quedava de sa coua esclamant:

—*Finis coronat opus.*

—Bravísimo.

Es patró vejent que no pensavan amb ell y que dins es plat des mitx no hey havia més que salsa, agafa es plat y tira es such de dedins p' els uys d' els tres estodians, diguent:

—*Asperges me hissopo et mundabor.*

Y quant los va veure amb ses mans als uys per llevarse sa tomátiga de demunt ells, los prengué també ses taya-des, s' embarcá y fogí amb sa llanxa y allá endins de mar, tot solet, va fé sa véga mentres qu' els estodians se rentava amb aygo de ma qu' es beneyta, ses taques de salsa de tomátiga.

Un señó molt rich y molt avaro regalá es dia des séu Sant, una levita molt usada á un sabateró veynat séu, y aquest que no volia posarsé mal vist amb so señó, en lloch de vendrerlé á n' es padassé, la feu arretglá y quedá sa levita un poch si es no es.

Es señó que 'l vé un dia amb sa levita posada, li digué:

—Molt elegant te vas feut de cada dia, y axò que l' ofici no dona per tant.

—Señó; es sa levita que me regalá vosté, sols que la vaitx fé arretglá.

—Sí... ¿y que te costá?

—Tres pessetes.

—Ydò, jas: vat' aquí ses tres pessetes y torném sa levita, ¡perque de segú que estava loco es dia que la 't vaitx regalá!

*
**

Un soldat mallorquí estava d' assistent amb un oficial castellá; y un dia que no se va senti hò des ventre se presentá á n' es séu señó, y li digué:

—*Mi capitan. Me dá usté premis para ir á colgarme.*

—*¡Chico, chico!... ¡Tan desesperado estás!*

—*Sí, señor. No estoy bueno.*

—*Acuéstate pues y vendrá el físico.*

—*No quero acostarme á usté, porque fago olor.*

—*¿No quieres acostarte? Dime: ¿Qué has comido?*

—*Nada. No mas que tres pansas.*

—*¡Diantre! ¡Tres panzas! ¡Quién es capaz de digerirlas!*

*
**

A una fonda:

—Mosso: ¿y per que me pòses á n' es conta: «papé 10 cèntims...»? Jo no t' en he demanat may.

—Señó: es qu' aquests 10 cèntims de papé son pe sa llista.

*
**

Carta d' un pagés á un fíy séu:

«Estimat Micolau: Sabrás que sa mu-la ja va per bona; pero ta mare encara no va gayre bé. Axò fa que tenga més humó que quant t' en anares. Procura, etc.»

Ja basta per mòstra.

*
**

Un viatgé qu' ha recorregut ses illes de Krimpororai, tèrra descubèrta p' els russos, conta qu' á n' aquell país ses dónes serveixen de moneda.

Es prèu de ses compres y ventas se calcula per dónes.

Un gall, una dòna.

Un cavall, quatre ó cinch dónes.

Un sach d' arròs, tres ó quatre dónes, segons sa cotisació del dia.

Es viatgé afageix:

—Com en aquest país ses dónes son enganadores y coquetas, sovint, sovint, están en es cas de rebre moneda falsa.

EPIGRAMES.

~~~~~

Un metge de lo milló  
Un malalt curá un día  
Y aquest sa fama tenia  
D' essé molt mal pagadó.  
—Vos m' haveu llevat es mal,  
Per axò vos dech la vida.  
—Lo que 'm deus es sa partida  
De cent trenta un real

—

En temps qu' una pèsta gròssa  
Assolava una Ciutat  
Un malalt fou enterrat  
De viu en viu dins sa fòssa.  
Per aquest mal aturá  
Va maná es Governadó  
Qu' abans féssen un sermó  
Als qui havían d' enterrá.

—

Una viuda molt truana,  
Mòrt s' hòmo, y de còs present,  
Arruixant tot sentiment  
Per marit En Pau demana.  
—Si el vòstre hòmo ara vivia  
¿No 's moriria d' espant?  
—¡Per veureu un sòls instant  
Qui sap lo que pagaria!

—

Un pagés d' aquells des plá  
Qu' un carrilé duya un dia,  
Quant contes volgué arretglá  
Es carrilé bé dormia.  
S' escapá còm un falcó  
Diguent amb veu escardada:  
—Seria una cap-buyada  
Pensá en despertarló.

—

Un gran libre-pensadó  
Quant un ase que tenia  
Li doná cosses un día  
Ley fé pagá amb un bastó.  
Quant s' hòmo feya es també  
Digné sa dòna cesaltada:  
—«Si l' ha feta, l' ha pensada.»  
¡Deixa 'l fé que té rahó!

MESTRE GRINOS.

## Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

## LLIBRES RETXATS Y LLIBRETES.

En dit establiment trobarán un completíssim surtit de llibres en sos tamañs fóleo, quart, octau y agenda, de papé superió, retxat, en diari majó, etc., etc., y encuadernats amb riquíssimes cubèrtes de percalina de colós en relleus nègres.

També hey ha llibres gròssos de papé vitela superió tamañy *Ecu*, retxats en majó y diari, y encuadernats en gamusa.

En quant á llibretes se n' hi trobarán de tota casta en tamañs de marquilla, fóleo, quart y octau, blanques y retxades lapis, diari majó, borradó, etc., etc.

Tot á prèus baratíssims.

## PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—¿Còm pòt está perdut En Pepe y no s' ha mogut.

SEMBLANSES.—1. En que'l carregan.  
2. En que per trabayá ha de mesté vent.  
3. En que'l fan de padassos.  
4. En que dú bèca.

XARADA.....—Es-pau-ma-dó.

PREGUNTA.....—Si es un cego que no puga ocure rès.

CAVILACIÓ.....—Monserrat.

FUGA.....—Bònes son ses aubacós  
Però millós son ses ròtges  
Un mèstre que fa rellòtges  
Ha d' essé molt primorós.

ENDEVINAYA.—Es vi.

## GEROGLIFICH.

N A CC  
X É T Ó  É  EM  
ECSEMÉ.

## SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un moix á una òliba?
2. ¿Y una òliba á sa tempestat?
3. ¿Y un am á una barrina?
4. ¿Y sa néu á n' es nòm de sa méua dòna?

UN DE LA PURSIANA.

## XARADA

Primera es un aliment  
Qu' á tothòm sòl agradá;  
Dos y un molta de gent  
Per Sant el sòl aclamá;  
Y es dos y tres está  
En un arbust pòch valent;  
Es tot animal dolent  
P' es mal servici que fá.

## PREGUNTA.

¿Còm pòt sè qu' una escopeta buyda fassa més pò qu' una carregada?

MESTRE GRINOS.

## CAVILACIÓ.

CHOBES

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.  
ELL.

## FUGA DE VOCALS.

.q..st. q.' .s d. p.t.t.  
y q.. b.l. d' .ss.nt.t  
q.' .s d. b.n. v.r.t.t  
s' .sp.n. q..nt n..x j. p.c.

## ENDEVINAYA.

¿Quin es s' animal que vé  
A n' el mon menjant, menjant;  
Quant neix ja 's partint volant  
Y ni pèl ni plomes té?

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)